

Capitolul 5

Regulile vieții creștine – capitolul 5,1-21

Urmași ai lui Dumnezeu

Versetul 1: *»Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți,«*

Acest verset stă în legătură directă cu ultimele cuvinte ale capitolului anterior; el se adresează exclusiv credincioșilor adevărați; căci pentru cineva, care nu are încă natura nouă, este total imposibil să fie un urmaș al lui Dumnezeu, sau să meargă pe urmele lui Hristos. Umblarea pe urmele Domnului Isus nu este un mijloc prin care noi obținem răscumpărarea sau nașterea din nou, ci este rezultatul răscumpărării noastre și roada ei, a faptului că noi am primit viața veșnică.

Orice încercare a omului, să imite pe Dumnezeu sau să urmeze pe Dumnezeu, înainte ca el prin nașterea din nou să fi devenit părtași naturii divine, este cea mai mare nebunie și totodată este aroganță. Noi însă »ca niște copii preaiubiți« suntem prin harul și ajutorul lui Dumnezeu capabili să fim imitatori ai lui Dumnezeu. Cei necredincioși sunt »fii ai diavolului« și nu au altă dorință decât să facă »poftele tatălui lor« (Ioan 8,44).

Este absolut normal, că copiii imită pe părinții lor și vor să facă tot ce fac părinții. Același lucru este valabil și pentru noi credincioșii. Dumnezeu ne-a salvat prin harul Său și ne-a dat viața veșnică – aceasta este natura Sa proprie. El așteaptă deci ca noi să fim imitatorii Lui. El este exemplul și modelul nostru în toate; în gânduri, în cuvânt, în faptă.

Modelul și etalonul umblării credinciosului aici pe pământ constă deci nu din porunci și interdicții, ci din revelarea lui Dumnezeu Însuși și a caracterului Său în Fiul Său preaiubit, în Domnul nostru Isus Hristos. »Ca niște copii ai ascultării, nu vă potriviți pofteilor pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce va chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră« (1 Petru 1,14-15)! »Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El« (1 Ioan 2,6).

S-ar putea să ni se pară ciudat, că noi suntem solicitați să fim imitatori ai lui Dumnezeu, pe care niciodată nu L-am văzut. Dar cuvintele Domnului Isus ne dau răspunsul la această problemă: »Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut« (Ioan 1,18). El spune despre Sine Însuși și: »De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl; și cum spui tu: „Arată-mi-L pe Tatăl?“« (Ioan 14,9). »Pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii« (Coloseni 2,9).

Umblarea în dragoste

Versetul 2: *»... și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.«*

Duhul Sfânt vorbește în această scrisoare în mod deosebit despre umblarea credinciosului. El ne arată poziția noastră cerească și binecuvântările noastre spirituale, cu care am fost binecuvântați în Hristos. El vorbește despre faptul, că noi am fost așezați în El în locurile cerești; dar pe de altă parte El vorbește mult și despre umblare, care ar trebui să fie în concordanță cu privilegiile noastre binecuvântate.

În acest capitol El amintește umblarea noastră sub trei aspecte: umblare în dragoste (versetul 2), umblare în lumină (versetul 8) și umblare cu grijă (versetul 15).

»Umblați în dragoste«. Aceia, cărora apostolul le vorbește aici, au fost odinioară păcătoși sârmani, morți în păcate și greșeli; dar prin harul lui Dumnezeu au fost aduși să cunoască dragostea lui Hristos, pe care El a revelat-o așa de deplin prin moartea Sa suplinitoare pe cruce.

Prin credința în El ei au trecut de la moarte la viață, și dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile lor prin Duhul Sfânt, care le-a fost dat. De aceea Dumnezeu așteaptă acum, ca ei să umble în dragoste. Nu este suficient că noi cunoaștem dragostea, ci noi ar trebui să umblăm practic în ea. »Copiilor, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci în faptă și în adevăr« (1 Ioan 3,18).

Etalonul dragostei, corespunzător căruia noi trebuie să umblăm, este Hristos Însuși. »După cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.« Cât de adevărat, ce etalon mare, care ar trebui să caracterizeze umblarea noastră de creștini!

Dragostea lui Hristos pentru noi a fost așa de puternică, că nici chiar moartea nu a putut s-o stingă sau s-o întrerupă. »El ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.« Este această dragoste care se jertfește pe sine, pe care noi suntem chemați s-o imităm.

Dragostea își găsește satisfacția în a sluji aceluia pe care îl iubește. Tot așa și creștinul, care vrea să urmeze pe Hristos în dragostea Sa, va găsi bucurie și desfătare în slujirea altora.

Jertfa lui Hristos

Duhul Sfânt ne prezintă aici jertfa lui Hristos privită din mai multe părți. »Și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi«, »care a purtat El Însuși păcatele noastre pe trupul Său pe lemn« (1 Petru 2,24). Prințul vieții a murit, pentru ca noi, care eram morți, să trăim. Preamărit să-I fie Numele vrednic de adorare!

Dar mai este și o altă parte prețioasă a morții ca jertfă a lui Hristos pentru noi. El S-a dat pe Sine Însuși »ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă«.

El a fost singurul Om, care atât în viața Sa cât și în moartea Sa pe cruce a fost desăvârșit de ascultător față de Dumnezeu și L-a glorificat pe Dumnezeu. »Dar ca să cunoască lumea că Eu Îl iubesc pe Tatăl și cum Mi-a poruncit Tatăl, așa fac. Ridicați-vă, să plecăm de aici!« (Ioan 14,31). Unde s-au dus ei? La cruce, unde El a făcut și a terminat lucrarea, pe care Tatăl I-a dat-o s-o facă. (Ioan 17,4).

Da, El a fost »jertfa de ardere de tot«, »de un miros plăcut Domnului«, care S-a ridicat spre Dumnezeu și a satisfăcut inima Sa. Toate desăvârșirile Lui, care s-au revelat în dăruirea Sa Dumnezeului Său, ne sunt acum socotite nouă. Așa ne vede Dumnezeu pentru veșnicie, ca fiind în El, ca fiind făcuți plăcuți în Preaiubitul. Da, El ne iubește cu aceeași dragoste, cu care El iubește pe Fiul. Ce ne mai rămâne, având în vedere această înălțime uimitoare, la care ne-a ridicat dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, și a Domnului Isus Hristos, ca și Cap al nostru, decât să ne plecăm înaintea Lui în admirație și adorare?

Ce se cuvine sfinților

Versetul 3: »Iar curvie și orice necurăție sau lăcomie nici să nu fie numite între voi, cum se cuvine unor sfinți,«

Apostolul schimbă aici deodată subiectul studiului. El nu mai vorbește despre obligațiile credinciosului, de a fi imitator al lui Dumnezeu, ca un copil preaiubit, și să umble în dragoste, așa cum Hristos ne-a iubit, ci el ne atenționează cu privire la orice necurăție și păcat, care sunt amintite aici.

În realitate sfinții din Efes, înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu, au aparținut păgânilor slujitori la idoli. Ei au practicat tot felul de necurății și păcate, și aveau nevoie să fie atenționați, să nu se reîntoarcă la această umblare rea. Dar nu numai ei aveau nevoie să fie atenționați, ci și credincioșii zilelor noastre au nevoie de atenționare; căci inima omenească a rămas aceeași și nici nu s-a schimbat și nici nu s-a îmbunătățit, cu toate descoperirile și metodele de educare moderne.

În timpul apostolului Pavel între națiuni s-a practicat orice formă de rău. Și astăzi răul progresează permanent, din cauza influențelor moderne, care nu existau în timpul acela; să ne gândim numai la cinema, sălile de dans, magazinele pornografice, și multe altele.

Vai, cât de mult avem noi nevoie să veghem și să stăruim în rugăciune, pentru ca să fim păziți de Domnul de aceste păcate, pentru ca curvia și necurăția și lăcomia să nu fie numite între noi.

Să nu uităm, că noi avem în noi aceeași natură decăzută și păcătoasă, ca toate ființele omenești, fără să se țină seama de prestigiul persoanei. Dar ce ne diferențiază pe noi de necredincioși, este, că noi am primit o natură divină, și că noi posedăm pe Duhul Sfânt, care ne dă putere să ne ridicăm deasupra înclinațiilor rele ale inimii noastre și să omorâm lucrările cărnii. Noi ar trebui nu numai să nu practicăm aceste păcate, ci ele nu trebuie nici măcar numite, sau să ne gândim la ele, așa cum se cuvine sfinților. »Pentru că este rușinos și a spune cele făcute de ei în ascuns« (versetul 12).

Folosirea greșită a limbii

Versetul 4: *»... și nici lucruri rușinoase, nici vorbire nechibzuită, nici glumă proastă, care nu sunt cuviincioase, ci mai degrabă mulțumire.«*

Apostolul pune aceste păcate alături de păcatul necurăției, care a fost amintit în versetul anterior. »Lucrările rușinoase« este tot ce atrage inimile și gândurile noastre spre lucruri rele, fie în faptele noastre sau în discuțiile noastre; căci în acest verset este vorba în principal de limbă.

Prin »glume proaste« se înțelege vorbirea proastă și fără pricepere. Folosirea limbii pentru o vorbire rea nu se cuvine unui credincios adevărat.

În ceea ce privește »glumele proaste« practicate și de mulți credincioși, Duhul lui Dumnezeu plasează păcatul acesta în rândul păcatelor necurăției. Unii gândesc că sunt înțelepți și demni de admirat, dacă distrează pe alții, folosind deseori expresii care nu se cuvin unui credincios. Uneori se folosesc cuvinte cu înțeles dublu și aluzii indirecte care dăunează ascultătorilor și îi rănesc, sau lezează demnitatea și onoarea celor care nu sunt de față, și se uită ce spune înțeleptul Solomon: »Cine vorbește cu ușurătate este asemenea străpungerilor unei săbii, dar limba înțeleptului este sănătate« (Proverbe 12,18).

Aceasta nu înseamnă că credinciosul trebuie să aibă fața posomorâtă și gravă. Nu, Dumnezeu dorește să vadă pe adevăratul credincios totdeauna fericit și bucuros, așa cum se spune în Proverbe 17,22: »O inimă veselă dă sănătate«. Biblia nu interzice nicidecum râsul. Așa cum a spus cineva: „Mă tem de acei oameni care au devenit așa de ‚sfinți‘, că interzic râsul.” În timp ce râsul este una din caracteristicile prin care omul de deosebește de celelalte creaturi.

Prin »glumele proaste« viața spirituală este scobită. Domnul să ne păzească de glume proaste și de vorbe nechibzuite! Fie ca buzele noastre să fie mai degrabă închinare Domnului și să reverse laudă și mulțumire și adorare față de Numele Său.

Semnele caracteristice ale unui credincios

Versetul 5: *»Pentru că știți și cunoașteți aceasta, că nici un curvar, sau necurat, sau lacom, care este un idolatru, nu are moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.«*

Apostolul aduce aminte credincioșilor de faptul, că ceea ce el le scrie acum nu este nicidecum ceva nou, ci este un fapt cunoscut de ei toți, și că nimeni care umblă în aceste păcate nu poate fi un adevărat fiu al lui Dumnezeu.

O astfel de persoană nu are nici o parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu. Harul nespus de bogat al lui Dumnezeu oferă păcătosului cel mai rău și mai stricat salvarea din condamnarea veșnică și eliberarea de puterea păcatului. Dar dacă cineva respinge

oferta lui Dumnezeu pentru salvare și preferă să stăruie în acele necurății și păcate, el nu are nici o parte la moștenirea veșnică.

Dragostea nemărginită a lui Dumnezeu a găsit în crucea lui Hristos un mijloc de rezolvare a problemei păcatului, căci sfințenia Sa cu nici un chip nu poate trata cu ușurătate păcatul. Este imposibil ca Dumnezeu și păcatul să poată merge împreună. De aceea apostolul atenționează din nou pe credincioși să nu cadă din nou în astfel de păcate. El spune că un om lacom este un idolatru, care își revendică dreptul a toate. Un om lacom în realitate adoră un idol, și acest idol este el însuși. De aceea apostolul pune pe omul lacom pe aceeași treaptă cu cel necurat, care aleargă numai după plăcerile lui necurate.

Versetele 6 și 7: *»Nimeni să nu vă amăgească prin cuvinte goale, căci din cauza acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Să nu aveți deci părtașie cu ei.«*

Apostolul atenționează pe credincios să nu fie amăgit de idei străine și păreri ale oamenilor păcătoși, care pot vorbi mult despre harul lui Dumnezeu, în realitate transformă harul lui Dumnezeu în destrăbălare. El îi asigură că mânia lui Dumnezeu va veni cu siguranță peste fiii neascultării și peste fiecare care trăiește în păcat. Noi trebuie să ne rugăm pentru astfel de oameni, ca Domnul să Se îndure de ei și să-i salveze, dar în niciun fel noi nu trebuie să avem părtașie cu ei.

Umblarea în lumină

Versetul 8: *»Pentru că odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul; umblați ca niște copii ai luminii«*

Capitolul 5 a început cu îndemnul de a umbla în dragoste, »după cum și Hristos ne-a iubit«. Aici dimpotrivă, Duhul Sfânt ne îndeamnă să umblăm »ca niște copii ai luminii«, referindu-se la diferența uriașă între starea noastră de odinioară și starea noastră de acum ca credincioși. - »Pentru că odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul«.

În capitolul 2 apostolul a comparat moartea și viața, aici însă găsim întunericul pus în opoziție cu lumina. Noi am devenit în realitate lumină în Domnul, de aceea nu avem nimic a face cu fiii neascultării. »Să nu aveți părtașie cu ei.«

Există realmente două imperii mari, și fiecare om din lumea aceasta aparține unuia sau altuia: imperiul lui Satan (imperiul întunericului) și imperiul Domnului Isus (imperiul luminii).

Omul care nu s-a întors la Dumnezeu este ca și sclav al lui Satan supus puterii întunericului. El iubește întunericul mai mult decât lumina, deoarece faptele lui sunt rele (Ioan 3,19). El nu este numai în întuneric, ci el însuși este „întuneric”, și tot ce face și ce gândește este întuneric, deoarece el nu cunoaște altceva.

Și creștinul adevărat a fost odinioară întuneric, dar începând din momentul când L-a luat pe Domnul Isus, Lumina lumii, ca Mântuitor personal al său, Dumnezeu, Tatăl, l-a eliberat, de sub puterea întunericului și l-a strămutat în împărăția Fiului dragostei sale (Coloseni 1,13). »Pentru că Dumnezeu care a spus: „Lumină să strălucească din întuneric”, El a strălucit în inimile noastre, pentru a da lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos« (2 Corinteni 4,6).

Credinciosul este nu numai în lumină, ci el este realmente »lumină în Domnul«. »Umblați ca niște copii ai luminii«. Cum am mai putea umbla în lucruri de care astăzi noi ne rușinăm?

Când Domnul Isus a fost în lumea aceasta, El a spus despre Sine Însuși: »Eu sunt Lumina lumii« (Ioan 8,12). El a dat deci aceluia care Îi aparțin, marea onoare și privilegiul prețios să ocupe aceeași poziție minunată pe care El Însuși a practicat-o. El a spus ucenicilor Săi: »Voi sunteți lumina lumii ... Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre cele bune și să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri« (Matei 5,14+16).

Pentru ca noi să putem lumina ca lumini este necesar să fim permanent umpluți de Duhul Sfânt și în felul acesta să trezim atenția oamenilor, nu pentru ca să ne punem pe prim plan, ci pentru ca Hristos să poată fi văzut în viața noastră și Dumnezeu și Tatăl nostru să fie glorificat.

Domnul Isus a vorbit despre Ioan Botezătorul ca despre »lumina care arde și luminează« (Ioan 5,35). Era intenția lui Ioan să lumineze drumul altora spre Hristos – nu drumul spre sine însuși. Este și dorința noastră să luminăm ca lumini în lumea aceasta? Aceasta necesită autodisciplinare și atitudinea de a fi nimic, pentru ca Hristos să fie totul. Numai așa putem fi »copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume« (Filipeni 2,15). Propovăduitorul spune: »Cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare, care merge mereu crescând până la miezul zilei« (Proverbe 4,18).

Rodul luminii

Versetul 9: *»... pentru că rodul luminii constă în orice bunătate și dreptate și adevăr,«*

Apostolul ne prezintă aici trei lucruri: bunătate, dreptate și adevăr. Aceste virtuți stau în opoziție cu lucrările întunericului. Fără îndoială, este puterea Duhului Sfânt, care lucrează în noi, cea care dă naștere la acest rod a luminii. Apostolul pune aici rodul luminii față în față cu lucrările întunericului; în timp ce în Galateni 5,22 și 23 nu este vorba de rodul luminii. Ci de »rodul Duhului Sfânt«, Galateni 5 se ocupă cu contrastul dintre Duh și carne.

Rodul luminii constă în orice bunătate și dreptate și adevăr. Dumnezeu dorește ca aceste virtuți morale, frumoase, care sunt în El Însuși, să se facă vizibile și în viața noastră. Aceste principii divine sunt în concordanță cu viața nouă, pe care El ne-a dat-o în Hristos și prin Hristos.

Natura nouă, care ne-a dăruit-o Dumnezeu, dorește orice bunătate, dreptate și adevăr. Cât de cu totul altfel ar arăta printre noi, dacă noi am fi mai mult imitatori ai lui Dumnezeu în bunătatea Sa față de alții, prin aceea că noi arătăm bunătate și îndurare tuturor oamenilor, fie că ei ne iubesc sau nu. Acest har ar trebui deci să caracterizeze pe toți copiii luminii. Ce prețios este când noi revelăm rodul luminii în faptele dreptății.

Cuvintele noastre, gândurile și faptele noastre ar trebui să fie în concordanță cu dreptatea. Aceasta este ce ne deosebește pe noi ca și copii ai luminii de copiii întunericului, care sunt stăpâniți de egoism. Arătăm noi în legăturile noastre cu toți ceilalți bunătate și dreptate, și este viața noastră personală caracterizată în toate detaliile ei prin veridicitate? Domnul iubește »ca adevărul să fie în inimă« (Psalm 51,8) și de aceea în viața noastră creștină ca și copii ai luminii nu trebuie să fie nici un loc pentru fățarnicie și nesinceritate.

Versetul 10: *»... cercetați ce este plăcut înaintea Domnului;«*

Cuvântul »cercetați« înseamnă aici a examina sau a investiga, ca să aflăm ce este plăcut Domnului. Da, să cercetăm în toate lucrurile cunoașterea voii Sale! Un creștin adevărat nu se va lăsa călăuzit de motive egoiste. El nu trebuie să aibă o vorbire de felul »presupun, sau gândesc, sau cred că aceasta este cel mai bine să se facă» sau »nu văd nimic greșit în aceasta sau în aceea». Dacă cineva vrea să urmeze pe Hristos și vrea să fie călăuzit de Duhul Său Sfânt, care locuiește în noi, el va spune mai degrabă: »Îi va place lui Hristos, dacă fac aceasta, sau va fi glorificat Domnul și Mântuitorul meu preamărit, dacă merg în locul acesta sau acela?» Numai cu o astfel de gândire și numai pe această cale vom afla ce Îi este plăcut Domnului.

Despărțirea între lumină și întuneric

Versetul 11: *»și nu aveți comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezaprobați-le,«*

Pentru un creștin adevărat este imposibil să aibă părtășie cu copiii neascultării, care trăiesc în întuneric, fără să se întineze de lucrările lor rele și necurate. Din acest motiv găsim în scrisorile apostolului Pavel așa de multe atenționări cu privire la amestec sau părtășie cu necredincioșii. »V-am scris în epistolă să nu vă însoțiți cu curvarii« (1 Corinteni 5,9). »Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? ... sau ce parte are un credincios cu un necredincios?« (2 Corinteni 6,14+15).

Un credincios adevărat se păzește deci să nu aibă părtășie cu necredincioșii. Noi nu ar trebui să fim sub același jug cu necredincioșii în nici o legătură a vieții noastre. Aceasta este valabil atât în legăturile de căsnicie, cât și în legăturile lumești, culturale și religioase. »Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric. Dacă zicem că avem comuniune cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul« (1 Ioan 1,5-6).

Noi nu trebuie să avem nici o comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci să le dezaprobăm printr-o viață de dăruire totală și printr-o vorbire sănătoasă, necondamnabilă. Ne găsim în totală opoziție cu Dumnezeu, dacă prezentăm răul într-o lumină favorabilă, dacă căutăm să scuzăm păcatele noastre. Când Hristos a mers pe pământ, viața Sa fără păcat și sfântă era o condamnare permanentă a acțiunilor și gândurilor oamenilor păcătoși. Noi ar trebui să-L urmăm și în această privință și să umblăm în lumină și în felul acesta să dezaprobăm lucrările neroditoare ale întunericului.

Versetul 12: *»... pentru că este rușinos și a spune cele făcute de ei în ascuns.«*

Creștinul înțelept, a cărui inimă și minte sunt umplute de Hristos și curăția Sa, se va preocupa numai cu lucruri nobile și curate. El nu se va deda la vulgaritate și necurăția oamenilor răi, el nu va lăsa gândurile lui nici măcar pentru o clipă să zăbovească la lucrurile rușinoase, ascunse, ale copiilor neascultării, care locuiesc în întuneric.

Lumina descopere totul

Versetele 13: *»Dar toate, fiind date pe față, sunt arătate de lumină, pentru că ceea ce face ca totul să fie arătat este lumina.«*

Este bine să ținem seama, că versetul anterior »să nu aveți comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezapropați-le« nu înseamnă că noi trebuie să umblăm încoace și încolo și să depistăm păcatele altora și să le facem cunoscut public. Dacă viața noastră practică este curată, sfântă și dedicată lui Hristos, prin aceea că Îl imităm în toate, atunci lumina va revela totul din jurul nostru. Nu există nimic care să demaște păcatul ca atare și să dea pe față răul așa cum face lumina lui Dumnezeu, »pentru că oricine face rău urăște lumina și nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie condamnate; dar cel care practică adevărul vine la lumină, ca faptele lui să se arate, pentru că sunt lucrute în Dumnezeu« (Ioan 3,20.21).

Lumina descopere adevăratul caracter al tuturor lucrurilor. Când Domnul Isus a fost aici pe pământ, El a dat pe față fățarnicia fariseilor. Înainte răul acestor oameni nu a fost cunoscut în caracterul său nici de ucenici și nici de ceilalți oameni. Dar când Hristos a făcut să cadă lumina adevărului Său pe conștiința lor, ei au fost arătați în adevăratul lor caracter. Fără lumină nu putem cunoaște lucrurile cum sunt ele în realitate. Dumnezeu ne-a făcut în harul Său »lumini în Domnul«, »ca să fiți fără cusur și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume« (Filipeni 2,15). În felul acesta putem fi o binecuvântare pentru oamenii care trăiesc în jurul nostru în întuneric și în umbra morții, prin aceea că le aducem lumina.

Trezirea

Versetul 14: *»De aceea zice: „Trecește-te tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos te va lumina!”«*

Duhul Sfânt se adresează cu aceste cuvinte nu la necredincioși, ci la credincioși adevărați, care au trecut din moarte la viață. Ei nu mai sunt morți spiritual, ci trăiesc în Hristos și cu Hristos. Dar, vai!, ei nu se bucură totdeauna de viața nouă cu toate bucuriile și privilegiile ei!

Ei sunt mântuiți prin har, dar ei au pierdut bucuria mântuirii. Ei s-au dat somnului și prin aceasta slăbiciunii. Ei au pierdut puterea spirituală, au părăsit dragostea lor dintâi. Ei dorm în mormintele morților spiritual, și privit din afară nu este nici o deosebire între ei și aceia care sunt morți în păcate și fărădelegi. Ah, nu este acesta un tablou adevărat al multor copii ai lui Dumnezeu? Nu-i mai poți deosebi de copiii lumii acesteia. Apostolul atenționează și îndeamnă pe fiecare care doarme fără grijă, să se trezească din somnul lui spiritual și să se scoale dintre morții spiritual.

Minunat har al Domnului! El dorește ca poporul Său să aibă lămpile aprinse, bucurându-se de lumina și strălucirea feței Sale și reflectând-o în ființa lor. Acesta este motivul apelului adresat fiecăruia din noi: *»Trecește-te tu, care dormi ... și Hristos te va lumina«*. Cel care doarme nu poate vedea lumina, el nu se poate bucura de lumină și nici nu poate s-o reflecte.

Umblare cu grijă

Versetele 15 și 16: *»Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele.«*

Acest capitol a început cu îndemnul de a umbla în dragoste (versetul 2), apoi de a umbla în lumină, *»umblați ca niște copii ai luminii«* (versetul 8), și aici Duhul Sfânt ne îndeamnă să umblăm cu grijă. Să observăm că aceasta este a șaptea oară, și ultima dată, când în această scrisoare se fac referiri la umblare – în această scrisoare, în care Duhul Sfânt descrie poziția noastră cerească ca trup al lui Hristos, care este Capul înviat dintre cei morți, acum glorificat la dreapta Tatălui. Apoi, că noi în El, în Hristos, suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești. De aceea Duhul Sfânt accentuează aici umblarea practică mai mult ca oriunde în alte epistole, pentru că în măsura în care poziția noastră este sublimă, în aceeași măsură este și responsabilitatea noastră de a umbla corespunzător acestei poziții.

Umblarea credinciosului cu grijă înseamnă o umblare cu prudență mare și vigilență spirituală în orice moment, și anume prin aceea că el se sprijină pe Domnul și pe harul Său. Despre lumea în care trăim se spune: *»veacul rău de acum«* (Galateni 1,4) și: *»lumea întreagă zace în cel rău«* (1 Ioan 5,19). Diavolul este *»prințul lumii acesteia«*, de aceea noi trebuie să fim veghetori și prudenți. Satan este împotrivorul lui Hristos și este și împotrivorul noastră, el pune în calea noastră tot felul de capcane și sapă multe gropi, ca să ne prăvălească în ele. De aceea să fim prudenți spiritual, *»nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți«*, știind cum să facem fiecare pas – cum să ne ridicăm piciorul și unde să-l punem, și să avem privirea ageră și mintea luminată, ca să cunoaștem care este următorul nostru pas. Cel înțelept știe să facă fiecare pas în concordanță cu voia lui Dumnezeu. El știe ce cuvinte să rostească și ce fapte să facă, el cunoaște pe cei cu inima curată, ca să umble împreună cu ei și prin colaborarea cu ei să aibă parte de foloase spirituale. Marea dorință a înțeleptului este ca umblarea lui să fie spre glorificarea Domnului Isus. Cel neînțelept dimpotrivă umblă în lumea aceasta fără să-și dea seama de pericole și obstacole și nu ia seama la urmările fatale ale unei umblări nechibzuite – la umblarea unui neînțelept. Fii atent, iubit frate în Hristos, la legăturile cu necredincioșii, la umblarea pe căile lor, sub pretextul că aceștia sunt în număr mai mare. Fii atent la umblarea ta și nu fă nimic care dezonoarează Numele Domnului tău și dăunează vieții tale spirituale, sub pretextul că alții o fac. Fii înțelept și »ochii

tăi să privească drept și pleoapele tale să caute drept înaintea ta. Cumpănește cărarea picioarelor tale și toate căile tale să fie bine rânduite. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga; depărtează-ți piciorul de la rău!» (Proverbe 4,25-27).

»Răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele.« Aceasta înseamnă că datoria creștinului adevărat este să folosească ocaziile și să nu le lase să-i scape din mână. Să le folosească pentru mărturia pentru Domnul său și în lucrarea Sa. Timpul se scurge cu grăbire și clipele trecute nu mai pot fi luate înapoi. Ziua de ieri a trecut pentru totdeauna – și tot așa va trece și ziua de astăzi și cine o va putea aduce înapoi? Așa este întreaga viață, oricât de lungă ar fi ea, ea va trece repede. »Zilele anilor noștri ajung la șaptezeci de ani, iar pentru cei mai tari la optzeci de ani ... căci anii trec iute și noi zburăm« (Psalm 90,10). Înțeleptul răscumpără timpul, prin aceea că folosește fiecare clipă spre onoarea Domnului său, înainte ca ea să-i dispară din mână.

Preaiubiților, revenirea Domnului s-a apropiat foarte mult. Timpul în care noi Îl glorificăm, în care depunem mărturie pentru El și în care putem să-I slujim, este timpul vieții noastre de acum. Noi vrem să răscumpărăm timpul. Vrem să lucrăm, atâta timp cât este ziua. »Vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze« (Ioan 9,4). »De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintiți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul« (1 Corinteni 15,58).

»Căci zilele sunt rele«: aceasta este ce ne stimulează la o umblare cu grijă și pentru răscumpărarea timpului și folosirea fiecărei ocazii pentru mărturie și lucrare pentru Domnul nostru.

Astăzi ușa este deschisă înaintea ta pentru mărturie și lucrare pentru Domnul. Nu trata cu superficialitate acest timp. Cine știe dacă această ușă mâine va mai fi deschisă sau dintr-un motiv oarecare se va închide? De aceea noi trebuie să răscumpărăm timpul, căci zilele sunt rele.

Cunoașterea voii lui Dumnezeu

Versetul 17: *»De aceea, nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului.«*

Este numai o cale, pe care putem obține adevărata înțelepciune, și aceasta este, când noi obținem înțelegere cu privire la voia Domnului. O, să-L preamărim, pentru că El ne-a dat Cuvântul Său viu, așa că noi putem ști, care este voia Sa cea desăvârșită; căci fără Cuvântul Domnului nu am cunoaște voia Sa. Este imposibil să aflăm din alte surse care este voia Domnului. Cuvântul Său este etalonul desăvârșit pentru viața creștină, și Duhul Sfânt, care locuiește în noi, ne dă putere și ne face capabili să trăim potrivit acestui Cuvânt divin.

Ce umilitor și ce rușinos este totodată să vedem cât de mulți credincioși neglijează studiul Cuvântului lui Dumnezeu, acest Cuvânt sfânt, singurul care poate hrăni și satisface viața spirituală. Ah, fie ca fiecare creștin să aibă grijă să citească și să studieze zilnic Cuvântul lui Dumnezeu. Cercetează Cuvântul cu rugăciune, și vei găsi în El hrană pentru viața ta spirituală.

El este »laptele curat al Cuvântului« și este singura pâine care satură sufletul, căci »omul să nu trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu« (Matei 4,4). Prin acesta credinciosul poate afla care este voia lui Dumnezeu cu privire la fiecare împrejurare din viața sa. Din el primim înțelepciunea de care avem nevoie. El este o lampă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră. Domnul Isus a spus: »cercetați Scripturile«.

Aceasta ne este spus tuturor, și noi ar trebui să ascultăm de acest îndemn, care este totuși spre binecuvântarea și folosul nostru; căci dacă nu o facem, vom ajunge să păcătuim. Dacă am căzut în păcat, să venim la El și să mărturisim păcatul, să mărturisim și că ne-am făcut vinovați de păcatul neglijanței Cuvântului Său.

A fi umplut cu Duhul

Versetul 18: *»Și nu vă îmbătați de vin, în care este destrăbălare, ci fiți umpluți de Duh,«*

Apostolul ne arată aici un contrast mare: »îmbătat cu vin« și »umplut de Duh«. De ce face apostolul această comparație? Motivul este, că omul beat și cel care este sub influența vinului devine o altă persoană decât este el în mod normal. El spune și face lucruri, pe care el niciodată nu le-ar spune și nu le-ar face, dacă ar fi cu mintea clară. Aceasta este desigur ceva pe care un credincios adevărat niciodată nu trebuie să-l permită, »nu fiți nepricepuți ... și nu vă îmbătați de vin«. Duhul Sfânt trebuie să aibă controlul asupra ființei lui întregi, și în măsura în care aceasta are loc, el va vorbi despre lucrurile spirituale și va încerca să slujească Domnului în puterea Duhului.

Cât de mulți oameni săraci nu caută prin consumul de alcool să devină veseli și fericiți sau să uite grijile lor. Însă această băutură pune stăpânire pe duh și suflet și macină omul întreg. Cât de numeroase sunt atenționările în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la consumul de vin. »Vinul este batjocoritor, băutura tare este zgomotoasă; oricine se abate la ele nu este înțelept« (Proverbe 20,1). »Nu fi printre băutorii de vin, printre mâncăcioșii neînfrânați. Pentru că bețivul și mâncăciosul vor săraci; și somnolența îmbracă în zdrențe« (Proverbe 23,20.21). »Pentru cine este "Of!"? Pentru cine este „Vai de mine!"? Ale cui certurile? A cui plângerea? Ale cui rănilor fără motiv? A cui roșeața ochilor? Ale celor care întârzie mult la vin, ale celor care merg să încerce vinul amestecat. Nu te uita la vin când este roșu, când sclipește în pahar și alunecă ușor. La sfârșit mușcă asemenea unui șarpe și înțeapă ca o viperă. Ochii tăi vor privi femei străine și inima ta va spune lucruri stricate. Și vei fi asemenea celui culcat în inima mării și asemenea celui culcat pe vârful unui catarg: „M-au bătut, dar nu mă doare! M-au lovit, dar n-am știut! Când mă voi trezi? Îl voi căuta din nou!"« (Proverbe 23,29-35).

Sunt mai multe locuri de felul acesta în Cuvântul lui Dumnezeu, care arată clar, că astfel de lucruri nu ar trebui să se găsească printre creștinii adevărați, al căror privilegiu este mai degrabă să fie plini de Duhul Sfânt. Aceasta ar trebui să fie experiența permanentă a credinciosului. Să nu gândim că a fi umplut cu Duhul Sfânt este exclusiv privilegiul unor persoane deosebit de favorizate sau a unei grupe alese de credincioși, ci este privilegiul tuturor credincioșilor adevărați, și de aceea ar trebui să fie o experiență permanentă.

Este însă deosebit de important pentru noi să vedem, că acest adevăr important, a fi plin cu Duhul Sfânt, nu înseamnă că noi trebuie să ne rugăm pentru primirea Duhului Sfânt; căci fiecare credincios adevărat a fost botezat cu Duhul Sfânt, »noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup ...« (1 Corinteni 12,13).

A fi umplut cu Duhul Sfânt nu înseamnă nici că noi vom face minuni și vom vorbi în alte limbi, »pentru că Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință« (2 Timotei 1,7).

Activitatea principală a Duhului Sfânt este să ia din lucrurile lui Hristos și să ni le arate. El ne călăuzește să vedem frumusețea și desăvârșirea și virtuțile Domnului nostru Isus Hristos. Pentru aceasta atrage inimile și sentimentele noastre spre El, noi Îl iubim mai mult și suntem atrași mai intim la inima Lui, pentru ca apoi să trăim o viață de renunțare la sine și dedicare față de El. În felul acesta în măsura în care ne luăm timp să-L contemplăm și să savurăm Persoana Sa binecuvântată, în aceeași măsură vom fi transformați în chipul Său (2 Corinteni 3,18).

Psalmi, cântări de laudă și cântări duhovnicești

Versetul 19: »... vorbind între voi cu psalmi și cântări de laudă și cântări duhovnicești, lăudând și cântând Domnului în inima voastră,«

Ce prețioase sunt roadele locuirii Duhului Sfânt în noi! Credincioșii, care sunt umpluți cu Duhul Sfânt, vorbesc cu plăcere unul cu altul despre Persoana Domnului. Ce bucurie este și pentru Domnul, când vede că ai Săi, pe care El îi iubește, vorbesc unul cu altul despre El și despre dragostea și harul Său. »Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul;

Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei care se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui» (Maleahi 3,16).

Inimile credincioșilor umpluți cu Duhul Sfânt se revarsă cu psalmi și cântări de laudă pentru Domnul. »Voi cânta Domnului toată viața mea, voi cânta psalmi Dumnezeului meu cât voi fi. Fie plăcută Lui cugetarea mea; eu mă voi bucura în Domnul« (Psalm 104,33-34).

Apostolul Pavel a scris credincioșilor din Colose: »Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea, învățându-vă și îndemnându-vă unii pe alții cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, cântând în inimile voastre lui Dumnezeu în har« (Coloseni 3,16). Găsim aici, că psalmii și cântările de laudă și cântările spirituale sunt rodul faptului că Cuvântul Domnului locuiește din belșug în credincioși; în timp ce în capitolul nostru găsim că ele sunt rodul locuirii launtrice a Duhului. Explicația pentru aceasta este simplă: credinciosul, care este umplut cu Cuvântul lui Dumnezeu, este umplut și cu Duhul Sfânt; căci dacă Cuvântul lui Dumnezeu este regula vieții și umblării noastre, atunci vom fi și ascultători de bună voie și ne vom preda Lui. Atunci Duhul Sfânt, liber și nestingherit și activ, va preocupa inimile noastre cu desăvârșirile și frumusețea Domnului nostru Isus Hristos, care este »mai frumos decât fiii oamenilor«, și astfel inimile noastre se vor revărsa în psalmi și cântări de laudă pentru El.

»Vorbind între voi ...« înseamnă, că atunci când suntem împreună adunați în Numele Domnului nostru Isus Hristos, și avem un gând și o dorință, ne zidim unii pe alții cu psalmi și cântări de laudă pentru Domnul.

»Psalmi«. Poporul Domnului din Vechiul Testament obișnuia să cânte din cartea psalmilor, și fără îndoială noi găsim în această carte cuvinte și exprimări minunate, care își găsesc replica în experiențele creștinului din timpul călătoriei lui prin lumea și pustia aceasta. Cu toate că psalmii în vorbirea lor nu ating înălțimea poziției cerești a creștinului și privilegiile sale în timpul actual de har, noi găsim totuși în multe părți ale lor lucruri despre care putem cânta și care exprimă situațiile și experiențele diferite ale vieții noastre din timpul actual.

»Cântări de laudă« sunt acele cântări care sunt cântate spre lauda lui Dumnezeu Însuși. Ele nu au ca temă împrejurările noastre și experiențele noastre. Ele se preocupă mai degrabă cu Dumnezeu, Tatăl nostru, în maiestatea Sa și în gloria Sa și în harul Său și cu Domnul Isus Hristos în toată desăvârșirea Sa și dragostea Sa nemărginită, și cu lucrarea Sa de răscumpărare. Ele sunt expresia laudei și adorării aduse de copiii lui Dumnezeu pentru Dumnezeul și Tatăl lor și pentru Domnul Isus Hristos.

»Cântări spirituale« vrea să spună, că nu sunt cântări lumești. Cântările spirituale se preocupă cu adevăruri și subiecte creștine, ca de exemplu: viața sfințirii practice, dedicarea pentru Domnul, încrederea în El, oricare ar fi împrejurările vieții, rugăciune, cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu și în general cu ce servește la adâncirea vieții spirituale. Ele pot include și cântări ale Evangheliei, în care păcătoșii pierduți sunt chemați la pocăință și credința în Domnul Isus Hristos.

»Lăudând și cântând Domnului în inima voastră«. Domnul se bucură de »adevărul din inimă«, nu de glasul frumos, care se aude în afară. Cu toate că cântările spirituale trebuie cântate ca să se audă în afară, rămâne totuși un lucru esențial; cântările trebuie să vină dintr-o inimă umplută cu Duhul Sfânt.

Subiectul cântării trebuie să fie Domnul Isus Însuși, »lăudând și cântând Domnului în inima voastră«.

Nu va mai dura mult și Domnul Isus va fi subiectul »cântării noi« în ceruri. Este însă lucrarea Duhului Sfânt în noi, în timp ce noi suntem încă în lumea aceasta, să umple inimile noastre cu psalmi și cântări de laudă, înainte ca noi să ajungem în casa Tatălui. »Slujiți Domnului cu bucurie, veniți înaintea Lui cu cântece de biruință! ... Intrați cu mulțumire pe porțile Lui, cu laude în curțile Lui! Mulțumiți-I și binecuvântați-I Numele!« (Psalm 100,2.4) »Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie, care umblă în lumina Feței tale, Doamne! Ei se bucură toată ziua de Numele Tău« (Psalm 89,15.16).

Să fi mulțumit

Versetul 20: *»... mulțumind totdeauna pentru toate Celui care este Dumnezeu și Tată în Numele Domnului nostru Isus Hristos,«*

Credinciosul umplut cu Duhul Sfânt găsește totdeauna motiv de laudă și mulțumire. Da, putem spune, că duhul laudei și mulțumirii este o trăsătură de caracter a adevăratei vieți spirituale și al unei vieți sănătoase și practice de sfințenie.

Dumnezeu dorește să vadă pe ai Săi mulțumiți totdeauna, oricare ar fi împrejurările vieții lor. *»Mulțumiți pentru toate; pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu în Hristos Isus față de voi«* (1 Tesaloniceni 5,18). *»Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri«* (Filipeni 4,6).

Dacă ne predăm voinței lui Dumnezeu și acțiunii Duhului Sfânt, atunci ne putem pe deplin odihni fiind conștienți că *»toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu«* (Romani 8,28).

Să ne verificăm inimile, preaiubiților! Mulțumim noi lui Dumnezeu pentru toate? Mulțumim noi lui Dumnezeu pentru suferințe și greutăți, tot așa cum Îi mulțumim pentru pace și liniște? Este foarte ușor să-I mulțumim pentru anumite lucruri, dar rușine și ocară pentru noi dacă în împrejurări care nu plac înclinațiilor noastre cârtim și acuzăm, cu toate că ar trebui să fim mulțumitori lui Dumnezeu pentru ele, prin credință știind că de ele sunt legate binecuvântări pentru sufletul nostru, chiar dacă acum nu le vedem.

Când de exemplu un bolnav trebuie să facă o operație, fără discuție este mult necaz legat de ea. Dar el se supune experiențelor dureroase, căci știe că este bine pentru el și că ea poate să-l elibereze de suferințe și probabil îl va menține în viață, dacă așa este voia lui Dumnezeu cu privire la el. El va fi mulțumitor chirurgului, care l-a eliberat de dureri.

Tot așa este și cu noi în sens spiritual. Ca să ne elibereze de obstacolele vieții noastre spirituale, Dumnezeu și Tatăl nostru permite uneori ca noi să trecem prin încercări. El este Grădinarul care curăță mlădițele care aduc rod, pentru ca ele să aducă mai multe roade. El este Tatăl nostru iubitor, care cunoaște sfârșitul înainte de început și care face ca toate să fie spre binele nostru, spre prosperitatea și binecuvântarea noastră.

De aceea Domnul să ne păzească de un duh de cârtire și nemulțumire, și să fim mai degrabă mulțumitori lui Dumnezeu, Tatăl, căci aceasta este plăcut înaintea Lui, în mod deosebit când Îi mulțumim în Numele Domnului nostru Isus Hristos.

Supunere

Versetul 21: *»... supunându-vă unii altora în teamă de Hristos.«*

Creștinii, care sunt umpluți cu Duhul, se caracterizează și prin felul cum sunt supuși unii altora. Aceasta este ceea ce credincioșii care se strâng în Numele Domnului Isus ar trebui să arate. Căci dacă ei toți ar fi supuși unii altora în teamă de Domnul, aceasta i-ar păzi de lipsa de unitate, de a avea păreri diferite, de egoism, de gelozie, de amărăciune și de invidie.

Supunerea față de Domnul Isus, Stăpânul nostru, ne-ar face să fim supuși și unii altora, considerând pe alții mai presus de noi înșine. Putem spune concluzionând, că credinciosul umplut cu Duhul este un creștin care în primul rând este umplut cu bucurie (versetul 19), în al doilea rând cu laudă și mulțumire (versetul 20) și în al treilea rând este supus (versetul 21). Acesta este adevăratul etalon al vieții spirituale.